USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **E. S.**, zastoupené JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2008, č. j. OAM - 1 - 972/VL - 18 - K03 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2008, č. j. 56 Az 49/2008 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Radaně Pekárkové, advokátce, se sídlem Hlinky 142a, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2008, č. j. OAM - 1 - 972/VL - 18 - K03 - 2007. Rozhodnutím žalovaného nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění uplatňuje důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že žalovaný nesprávně její obtíže v zemi původu (nátlak na změnu víry - konverze od pravoslaví k islámu, s tím související anonymní vzkazy a fyzické napadení stěžovatelky) vyhodnotil jako jednání soukromých osob; krajský soud se se závěry žalovaného (nesprávně) ztotožnil. Stěžovatelka je toho názoru, že její potíže v zemi původu jsou azylově relevantní; soud podcenil význam anonymních výhružek, neboť právě díky anonymitě je jejich psychologický dopad závažnější a soud též nesprávně vyhodnotil postoj státních orgánů v zemi původu; soud totiž neuvedl, jakých právních prostředků měla na svou ochranu stěžovatelka ještě použít, aby se jí kýžené ochrany dostalo - stěžovatelka se totiž na policii obrátila,

avšak bezvýsledně. Dále stěžovatelka spatřuje nesprávné právní posouzení v otázce (ne)udělení humanitárního azylu; domnívá se, že její zdravotní potíže (závažné deprese mající původ ve smrti otce a nátlaku na změnu víry) jsou důvodem zvláštního zřetele hodným, případně jsou dostačující alespoň pro udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů. Hodnocení zdravotních zpráv stěžovatelky žalovaným považuje za nepřezkoumatelné a postrádající zohlednění širších souvislostí; žalovaný poukázal na zlepšující se tendenci v jejím zdravotním stavu, to je však logické, neboť stěžovatelka nyní pobývá v České republice, kde právě hledá ochranu před svými potížemi v zemi původu. Upozorňuje též, že před zahájením terapie se u stěžovatelky vyskytovaly sebevražedné sklony. Stěžovatelka tedy uzavírá, že žalovaný ve svém rozhodnutí překročil meze správního uvážení, které je mu dáno při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka namítá, že v řízení před žalovaným byl porušen procesní předpis tím, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav. Při svém rozhodování vycházel ze zpráv o zemi původu shrnujících situaci v roce 2006, avšak stěžovatelka opustila zemi počátkem prosince 2007, žalovaný, jenž rozhodoval v březnu 2008, si tedy měl obstarat aktuální informace za rok 2007. Konečně pak stěžovatelka upozorňuje též na nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, již spatřuje v tom, že z rozhodnutí není zřejmé, z jakých lékařských zpráv žalovaný vycházel a proč neshledal překážky bránící stěžovatelce v řešení svých zdravotních obtíží v rámci zdravotního a sociálního systému v zemi původu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadená správní i soudní rozhodnutí za zákonná. Obavy stěžovatelky nelze podle jeho mínění považovat za odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, nelze je totiž přičítat státu, neboť jeho orgány stěžovatelčiny problémy řešily a stěžovatelka se proti jejich postupu neohrazovala. Je též toho názoru, že při rozhodování o humanitárním azylu se nedopustil excesu z mezí správního uvážení, jež je mu svěřeno. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou, jako takovou ji navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody, které lze podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nezbytné vyjasnit, v jakém rozsahu je kasační stížnost stěžovatelky přípustná. Námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí spočívající v tom, že není jasné, z jakých lékařských zpráv žalovaný ve správním řízení vycházel, stěžovatelka uvedla poprvé teprve v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se tedy touto námitkou nemohl zabývat, neboť taková námitka je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad

do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka přijatelnost své kasační stížnosti shledává v intenzitě porušení práva postupem soudu, který nezohlednil stěžovatelčiny námitky k postupu žalovaného. Též je dán zájem stěžovatelky na přezkoumání napadeného rozsudku tím, že v případě návratu do země původu by byla reálně ohrožena na životě nebo zdraví. Nejvyšší správní soud však názor stěžovatelky nesdílí a důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

K námitce stěžovatelky o nesprávném právním posouzení otázky pronásledování nejprve Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný stěžovatelce neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť neshledal, že by byla v Kyrgyzstánu pronásledována pro své pravoslavné vyznání orgány státu, resp. tato činnost by byla státem podněcována či podporována. Žalovaný uzavřel, že nebylo prokázáno, že by neadresné anonymní vzkazy vyzývající ke konverzi k islámu posílaly orgány státu či jiné osoby s jejich podporou či vědomím. Stěžovatelka neuvedla, že se proti liknavému postupu policie v těchto případech ohradila. Žalovaný též dospěl k závěru, že fyzické napadení, jehož byla stěžovatelka obětí, mělo loupežný, nikoliv náboženský motiv (stěžovatelce byla odcizena značná hotovost a drahá kožená kabelka a kožená bunda). Ze zpráv o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu plyne, že v Kyrgyzstánu je svoboda vyznání ústavně zakotvena a státem v praxi i dodržována. Krajský soud s žalovaným souhlasil a vyslovil názor, že několik anonymních vzkazů nepředstavuje svou intenzitou pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud je taktéž toho názoru, že původcem stěžovatelčiných potíží byly soukromé osoby, což ostatně stěžovatelka sama uváděla. Ze zpráv o zemi původu je možno dovodit, že takové jednání pak není státními orgány schvalováno nebo podporováno. Nejvyšší správní soud se k otázce původců pronásledování a vážné újmy a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu již opakovaně vyjádřil, a to mj. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101. Z této judikatury vyplývá, že, jde-li o původce pronásledování z okruhu soukromých osob (či analogicky při zvažování důvodů pro udělení doplňkové ochrany o původce vážné újmy z okruhu soukromých osob), musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě Kyrgyzstánu se, pokud jde o tvrzené pronásledování formou nucení ke konverzi k islámu, o takovou zjevnou situaci nejedná. Stěžovatelka navíc uváděla, že se na kompetentní orgány v zemi původu obracela a ty se její záležitostí určitým způsobem zabývaly.

Stěžovatelčině žádosti o udělení humanitárního azylu ze zdravotních důvodů žalovaný nevyhověl. Vycházel z lékařských zpráv z odborných vyšetření, jež vykazovala v průběhu správního řízení zlepšující se stav stěžovatelky a absenci sebevražedných myšlenek. Žalovaný též neshledal překážky pro případné léčení v zemi původu.

Nejvyšší správní soud již ve své předchozí rozhodovací činnosti vymezil charakter rozhodnutí správního orgánu o udělení humanitárního azylu; v rozsudku z 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72 zdejší soud uvedl, že: *„ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.“* Též byl přijat názor, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo a soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38).

Krajský soud v rozsudku zcela správně uvedl tyto vývody a konstatoval, že překročení mezí správního uvážení neshledal; stejně tak jej neshledal ani Nejvyšší správní soud (správní orgán úvahu nad důvody pro udělení humanitárního azylu provedl a tyto důvody neshledal; stěžovatelka dokonce v průběhu správního řízení uvedla, že se s psychickými obtížemi v zemi původu léčila a se svým lékařem byla spokojená).

Pokud stěžovatelka uvádí, že jí měla být udělena ze stejného důvodu alespoň doplňková ochrana, nelze ani tuto námitku považovat za důvodnou. Žalovaný posoudil důvody pro udělení doplňkové ochrany a neshledal, že by stěžovatelce v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu a krajský soud s jeho názory vyslovil souhlas.

Nejvyšší správní soud se k otázce možného udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů obsáhle věnoval ve svém nedávném rozsudku z 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 88; své závěry shrnul do konstatování, že *„žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (zde HIV/AIDS), může hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) [zákona o azylu] – mučení nebo nelidské či ponižující zacházení – spočívající v tom, že mu v zemi původu nebude dostupná potřebná zdravotní péče. Výklad pojmu „vážná újma“ musí v těchto případech vycházet z rozsahu zákazu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak je zakotven v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“* Rozsah uvedeného zákazu je dotvářen též judikatorní činností Evropského soudu pro lidská práva, který neshledal porušení čl. 3 mj. v případě stěžovatele nemocného schizofrenií (rozsudek z 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Nejvyšší správní soud, aniž by jakkoliv zlehčoval míru stěžovatelčiných obtíží, neshledal její případ natolik závažným, aby v něm bylo lze shledat porušení čl. 3 Evropské úmluvy.

Konečně stěžovatelka správnímu rozhodnutí vytýká nepřezkoumatelnost z důvodu neaktuálnosti zpráv o zemi původu. Napadené správní rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 3. 2008, stěžovatelka opustila Kyrgyzstán v prosinci 2007 a zprávy o zemi původu shromážděné ve správním spise hodnotí situaci v zemi v období roku 2006.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, v obecné rovině uvedl požadavky, jimž musí dostát informace zjištěné o zemi původu žalovaným: *„Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní,*

(2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné". Nejvyšší správní soud je v posuzované věci toho názoru, že požadavky byly splněny; námitky stěžovatelky se vztahují pouze k otázce „aktuálnosti" zpráv. Při shromažďování zpráv o zemích je třeba zohlednit náročnost pořizování těchto zpráv. Zprávy, jež v řízení použil žalovaný (zprávy Ministerstva zahraničí USA), jsou obvykle připravovány jedenkrát za rok a bývají vydávány v jarních měsících (tato skutečnost je Nejvyššímu správnímu soudu známa z jeho rozhodovací činnosti), české orgány je mají v českém jazyce k dispozici zřejmě ještě s určitým časovým odstupem. V posuzovaném případě tedy nelze žalovanému vyčítat, že v březnu 2008 ještě neměl k dispozici zprávy za rok 2007. Namítané zprávy za rok 2006 pak také nebyly jedinými informacemi o zemi původy, které žalovaný použil, žalovaný je doplnil též o aktuální zprávy o stavu v Kyrgyzstánu (infobanka ČTK, stav z 31. 1. 2008).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla usnesením krajského soudu z 5. 5. 2009, č. j. 56 Az 49/2008 - 59, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Radana Pekárková, advokátka. Té Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč); částku pak zvýšil o 19 %, neboť zástupkyně je plátcem DPH. Dohromady tedy přiznal částku 2856 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu

6 Azs 60/2009 - 100

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Bohuslavem Hnízdilem v právní věci žalobkyně: **E. S.**, zastoupené JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2008, č. j. OAM - 1 - 972/VL - 18 - K03 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2008, č. j. 56 Az 49/2008 - 38,

takto:

V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. listopadu 2009, č. j. 6 Azs 60/2009 - 80, na č. l. 84 na 4. řádku ve třetím odstavci odůvodnění **se nahrazují** slova „§ 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb.“ slovy „§ 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.“.

Odůvodnění:

Kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2008, č. j. OAM - 1 - 972/VL - 18 - K03 - 2007. Rozhodnutím žalovaného nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 11. 2009, č.j. 6 Azs 60/2009 - 80, stěžovatelčinu kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost; výrokem III. svého usnesení rozhodl, že se ustanovené zástupkyni stěžovatelky přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč. V odůvodnění usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 2856 Kč; a to za jeden úkon právní služby ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, spolu s paušální náhradou hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), částku zvýšil o 19 %, neboť zástupkyně je plátcem DPH.

Nejvyšší správní soud v reakci na podání zástupkyně stěžovatelky ze dne 11. 12. 2009 žádající opravu rozhodnutí a přiznání odměny za dva úkony právní služby zjistil, že se v odůvodnění usnesení na č. l. 84 na 4. řádku ve třetím odstavci vyskytla zjevná chyba v psaní, neboť bylo nedopatřením uvedeno, že se ustanovené zástupkyni přiznává odměna za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. **b)** vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, namísto ust. § 11 odst. 1 písm. **d)** cit. vyhlášky.

Podle ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti; podle ust. § 55 odst. 5 s. ř. s. platí právě uvedené přiměřeně i pro usnesení. Poněvadž byla zjištěna výše popsaná chyba v psaní, předseda senátu přistoupil k opravě odůvodnění usnesení ve smyslu výroku tohoto usnesení.

Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud uvádí, že vyzval zástupkyni stěžovatelky dne 7. 8. 2009 (č. j. 6 Azs 60/2009 - 75), aby zdejšímu soudu vyčíslila náklady řízení a zároveň ji

poučil, že pokud tak neučiní, rozhodne o odměně na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu. Na uvedenou výzvu zástupkyně nereagovala. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že zástupkyně stěžovatelky zaslala soudu doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 6. 2009, k němuž přiložila potvrzení o registraci plátce DPH. Nejvyšší správní soud tedy shledal, že zástupkyně stěžovatelky ve věci učinila jeden úkon právní služby - písemné podání soudu ve věci samé – doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu).

Nejvyšší správní soud ještě dodává, že zástupkyně stěžovatelky byla dne 19. 5. 2009 u Krajského soudu v Brně nahlédnout do soudního spisu, avšak za tuto činnost nelze přiznat odměnu, neboť ji nelze podřadit pod žádný z úkonů právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 cit. vyhl. (a to ani v případě posuzování této činnosti spolu s převzetím zastoupení). V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Na rozdíl od ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení, ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky vyžaduje první poradu s klientem. Ta se však v projednávané věci neuskutečnila, což ani zástupkyně stěžovatele netvrdí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu